

NA SVETLE

ESTER ŠANDOROVÁ

NA SVETLE
ESTER ŠANDOROVÁ

Ester Šandorová
Na svetle

© *Ester Šandorová, 2019*

ISBN 978 - 80 - 570 - 1405 - 8

1.

Tma. Ticho. Je to sen? Zdá sa mi to? Prečo je tu taký pokoj? Čo sa stalo? ... Nie, nie je to sen. Rozoznávam takmer nepočuteľné kvapkanie kdesi v dialke. Jasne vnímam pomalý, ale hlasný tlkot môjho srdca. Môj dych sa z ťažkého odľukovania pomaly uvoľnil na ľahké plynulé dýchanie.

Je tu vlhko. Unavenou rukou nahmatávam ostrovčeky machu na starej, studenej, takmer rozpadnutej stene z kameňa. Na dlani mi ostalo pár vyzrážaných kvapiek. Ťažkosť viečok, ktorú spôsobovala telesná vyčerpanosť, sa na malý okamih vytratila a v mojich zelených očiach blysla iskierka neočakávanej radosti. Voda! Aj keď na bledých popraskaných perách vidno len malinký náznak záchvevu, v mojom vnútri mi zaznelo jedno veľké ďakujem.

Pomalý, ako keby som na dlani mala položené to najkrehkejšie stvorenie na svete, prikladám ruku k ústam. Sucho a pachuť sú nahradené vlhkosťou a osviežením. Na uhasenie smädu to však nestačí. Preto vstávam. Teda aspoň sa pokúšam vstať. Moje svaly nechcú veľmi reagovať. Sú preťažené. Stuhnutým telom mi prechádza silný prúd bolesti, len čo sa snažím trochu nadvihnúť. Klesám späť na zem. Keby sa tak v mojej blízkosti nachádzalo niečo, o čo by som sa mohla podoprieť, aby som zvládla vstať.

Ošumelá stena za mnou síce nevyzerá ako to najlepšie riešenie, ale stále lepšie ako nič. Hmatom hľadám štrbinu, o ktorú by som sa mohla zachytiť. Po dlhšom tápaní napokon objavujem výstupok vo forme guľatého kameňa, veľkého asi ako päst dospelého človeka. To by snád' mohlo stačiť.

S vypätím všetkých síl sa mi napokon darí nemotorne sa postaviť. Telo však okamžite zaprotestovalo na túto zmenu polohy. Padla na mňa akási ťažoba. Točí sa mi hlava a začína sa mi zatmieváť pred očami. Nie. Len to nie. Nechcem zase stratiť vedomie. Pokoj. Len žiadne panikárenie. Dýchaj. Hlavne dýchaj. Pomocou hlbokých vdychov a výdychov sa pokúšam dodať mozgu dostatočné množstvo kyslíka na spamätanie sa. Machule pred očami spojené s pulzovaním v hlave, najmä v oblasti klinových a spánkových kostí, postupne miznú. Po chvíli utíchli úplne.

S úľavou som si vydýchla. Dobre. Čo teraz? Mám sa pokúsiť chodiť? Ale, čo ak ma nohy neunesú a ja sa sklátim na zem ako bezvládný podtátny strom, pozbavený akejkoľvek nádeje sa opäť postaviť tam, kde predtým tak majestátne prebýval? Celkom nepríjemná predstava.

Ó, Pane,... pomôž mi. S dušičkou a vierou malou ako horčičné zrno, ktorá je ale aj napriek tomu schopná preniesť vrch a hodiť ho do mora, dvíham moje chodidlo do vzduchu. Rýchlo ho pokladám kúsok od miesta, odkiaľ som nohu zdvihla. Udržala som rovnováhu a nespadla som. Rovnakým spôsobom to skúšam ľavou

nohou. Funguje to. Na perách sa mi na chvíľu objavil malý úsmev. Ďakujem.

Pomaly, ale isto, no, skôr neisto, sa posúvam dopredu. Každý krok je namáhavý a cítim pri ňom bolesť. Postupne sa však moje svaly uvoľňujú a zvykajú si na pohyb. Ako smerujem dopredu, nadobúdam väčšiu rovnováhu a moje kroky už viacej nevyzerajú ako kroky batoláta, ktoré sa učí chodiť. Kráčam však v takmer úplnej tme. No, možnože nie priam tme, skôr hustom šere. Čo stále nie je veľmi veľká zábava, hlavne ak sa pokúšam nepotknúť sa. Neustále sa opieram o stenu na mojej pravej strane a dopredu ma taktiež vedie zvláštne vzdialené kvapkanie. Ktoré sa približuje. Pomaly, ale iste.

Prichádzam k bodu, odkiaľ už zreteľne vidím koniec miestnosti. Z jeho stredu pokračuje úzka chodba. Na zvyšnú vzdialenosť sa s búšiacim srdcom odtrhnem od steny a zamierim k otvoru. Trochu sa bojím, že bez opory spadnem. Zakrátko sa však opäť bezpečne opieram, tentokrát o stenu chodby. S opačnou stenou vytvárajú akurát taký priestor, aby ním vedel prejsť jeden človek. Dvaja vedľa seba by sa určite nezmestili a museli by kráčať bokom, ak by im to vôbec pomohlo.

Občas na stenách možno vidieť stopy po držiakoch na fakle či sviece, ktoré sú značne obklopené roztrhanými starými pavučinami. O tom, že kedysi boli používané, svedčia očmudené kamene okolo nich. Ako prechádzam ďalej, začínam rozoznávať

podtón kvapkania. Pridáva sa k nemu akési cinkanie. Takto voda obyčajne neznie. Iba ak by dopadala na nejaký kov. Vtedy by to možné bolo. Zvedavosť vo mne postupne narastá. Sčasti prehlušuje bolesť, ktorá ma až doteraz neprestala bez prestania sprevádzať. Vďaka tomu dokážem trochu pridať k dĺžke krokov, takže kráčam už skoro normálne.

Chodba je akoby bez konca. No asi to je len subjektívny pocit. Akú vzdialenosť som predsa mohla prejsť týmto mojím tempom. Zjavne zanedbateľnú. Ale mala by som vpredu niečo vidieť. Veď chodba je rovná ako pravítko. Asi je tu ešte stále príliš veľké šero, aby som videla do dialky...či príliš malé svetlo. Ale aspoň nejaké svetlo. Malé svetlo je lepšie ako žiadne svetlo.

Ako tak zamyslene kráčam, pod nohy sa mi pripletie uvoľnený kameň z podlahy. Ešte nemám úplne duchaprítomné reflexy a tak padám dopredu. Dopadám na tvrdý kolmý povrch, ktorý sa mi ocitol v pristávacej dráhe a následne dole na dlážku. Pomaly sa pozviechavam zo zeme a rukou si šúcham ubolené čelo. Tak predsa má koniec.

Podrobnejšie skúmam príčinu novej bolesti. Nie je to stena, ako som si v prvej chvíli myslela. Vyzerá to skôr ako starodávne dvere. Srdce mi začína napätím silnejšie búsiť. Pomaly pokladám ucho na studený kovový povrch dvier. Áno. Je to tak. Kvapkanie sa ozýva priamo odtiaľ. Odstupujem od dverí, aby som ich mohla

lepšie preskúmať. Nevidím ale nič, čím by som ich dokázala otvoriť či aspoň s nimi pohnúť.

Po pár minútach márneho hľadania mechanizmu otvárania tejto veľkej kovovej konštrukcie sa obraciam späť. Asi to nemá zmysel. Smutná a vyčerpaná so zvesenou hlavou pomaly kráčam chodbou, ktorá ma sem zaviedla. Žiadne iné dvere či odbočky som po ceste sem nevidela, ale chcem sa uistiť, že som predsa len niečo neprehliadla. Preto oboma rukami prechádzam po starých stenách tohto môjho väzenia, aby našli každý úkryt či štrbinu, ktorá dokáže mojím unaveným očiam ujsť.

Po prejdení pár metrov prsty na pravej ruke na niečo narazili a vybočili z dráhy, ktorú im moja myseľ stanovila. Ihneď prerušujem chôdzu a upriamujem pozornosť na objavený objekt. Je to výbežok v tvare štvorca o veľkosti asi štyri centimetre, trčiaci od steny na necelý centimeter. Pôsobí dosť neprirodzene v porovnaní s okolitými veľkými okruhliakmi obklopujúcimi steny. Vzbudzuje myšlienku, že tam vôbec nemá čo robiť, že tam nepatrí, lebo ruší celistvosť stavby. Prečo by ho tam niekto vôbec dával? Iba ak...

Skúšam kameň nejakým spôsobom posunúť. Najlepšie to ide dnu, do steny, aj keď sa o jeho povrch potrebujem zaprieť skoro celou svojou váhou, aby sa pohýnal. Kúsok po kúsku povoľuje. Keď je na úrovni steny, zrazu počujem zvuk akéhosi cvaknutia. Kamenný hranol sa v zlomku sekundy prepadá do útrobov starej

stavby. Ozýva sa môj výkrik, s ktorým zároveň aj ja padám vpred a ocitám sa prilepená na stene. Opät.

Ticho. Nič sa nedeje. Žeby som sa mylila? Záchvev..... Ďalší záchvev. Vychádza to spod podlahy a naberá to na intenzite. Ani sa nenadejem a o chvíľu sa celá chodba spolu so mnou otriasa. Nemám silu vzdorovať krutým záchvevom, ktoré by najradšej so mnou pohadzovali ako s handrovou bábikou. Bezmocne klesám na tvrdú kamennú dlážku a schovávam si hlavu do dlaní. Schúlená do kľbka čakám, kedy to celé prestane. Trasenie však ako znenazdania prišlo, tak aj odišlo. Chvíľu sa nehýbem. Zakrátko si uvedomujem, že som to asi prehnala s reakciou. Pokiaľ by som niečo takéto pocítila pri normálnej fyzickej sile, pochybujem, že by ma to vôbec nejako vyviedlo z rovnováhy. Ale momentálne som oslabená. Takže som na to mala plné právo. Či nie? Asi som to predsa len trochu prehnala. Vystrašilo ma to. Zemetrasenie som ešte v živote nezažila a čakala som to najhoršie.

Pomaly sa dvíham a mimovoľne otáčam hlavu smerom k dverám. Zaplavilo ma svetlo! Sčasti ma oslepilo. Vôbec som také niečo nečakala. Žmúrim a pokúšam sa niečo pred sebou vidieť. Dvere sú preč. V tele mi začína kolovať stupňujúce sa množstvo adrenalínu. Aj keď nevidím na sto percent zreteľne, pohýnam sa vpred. Chôdzu prerušujem na tom istom mieste ako predtým. Teraz ma však miesto kovovej ozruty víta prázdny priestor.